

1

Willow Chance

*Un geniu țintește spre ceva ce nimeni
altcineva nu poate vedea și nimereste.*

Stăm împreună pe terasa unui restaurant Fosters Freeze, la o masă metalică de grădină, de-un verde marin.

Toți patru.

Măncăm înghețată cremoasă, turnată într-o vafă de ciocolată lichidă (care se întărește și apoi devine o cochilie crocantă).

Nu spun nimănui că secretul este ceara. Sau, ca să fiu mai exactă: ceara comestibilă, parafina alimentară.

Pe măsură ce se răcește, ciocolata reține aroma delicioasă a vaniliei, o face prizonieră.

Treaba noastră este s-o eliberăm.

De obicei, nu mănânc înghețată la cornet. Iar dacă mănânc, o fac cu o atenție obsesivă, ca să nu îmi scape niciun strop pe alături.

Dar nu și astăzi.

Sunt într-un loc public.

Nici măcar nu-i spionez pe alții.

Iar înghețata mea este un mare terci, care picură.

S-ar putea ca acum să fiu eu o persoană care merită studiată.

De ce?

Păi, în primul rând, vorbesc ceva vietnameză, care nu este „limba mea maternă“.

Îmi place mult expresia asta, fiindcă în general mi se pare că oamenii nu recunosc pe deplin meritele acestui mușchi contractor, pentru câtă treabă face.

Așadar, mulțumesc, limbă.

Cum stau aici, ferindu-mă de soarele după-amiezii, îmi folosesc vietnameza ori de câte ori pot, ceea ce se dovedește a fi des.

Vorbesc cu noua mea prietenă, Mai, dar până și fratele ei cel mereu-posomorât, speriat-din-cauză-că-i-mai-mare, Quang-ha, îmi adresează câteva cuvinte în limba lor de acum doar semisecretă.

Dell Duke, care ne-a adus aici cu mașina, tace.

El nu vorbește vietnameză.

Nu-mi place să exclud oamenii (eu sunt cea întotdeauna exclusă, așa că știu cum e), dar sunt împăcată cu domnul Duke pe post de observator. Este consilierul de la școală și ascultatul e o componentă importantă a consiliatului.

Sau cel puțin așa ar trebui să fie.

Mai își ia partea leului din vorbit și mâncat (îi dau cornetul meu după ce m-am săturat), iar ceea ce știu sigur, cum stăm noi așa cu fețele însorite și captivați de înghețata dulce, este că nu voi uita niciodată ziua asta.

După șaptesprezece minute de la sosire, suntem înapoi în mașina lui Dell Duke.

Mai vrea să trecem pe la Hagen Oaks, care e un parc. Acolo trăiesc tot anul niște găște mari. Crede că ar trebui să le văd.

Fiindcă e cu doi ani mai mare ca mine, are impresia greșită că toți copiii mici vor să se holbeze la diverse chestii, la rațele grase, de exemplu.

Nu mă înțelegeți greșit. Îmi plac păsările de apă.

Dar în cazul Parcului Hagen Oaks sunt mai interesată de hotărârea edililor de a planta vegetație indigenă decât de păsări.

Cred, după expresia de pe chipul lui Dell (îi pot vedea ochii în oglinda retrovizoare), că nici el nu-i prea încântat, dar tot ne duce în parc.

Quang-ha stă prăbușit în scaun și bănuiesc că-i fericit fiindcă n-a trebuit să ia autobuzul.

La Hagen Oaks, nu se dă nimeni jos din mașină, căci Dell spune că trebuie să mergem acasă.

Când ajungem la Fosters Freeze, o sun pe mama ca să-i explic c-o să mă întorc un pic mai târziu de la școală. Cum nu răspunde, îi las un mesaj.

Fac la fel și cu tata, îl sun pe mobil.

E ciudat că niciunul dintre ei nu mi-a dat niciun semn.

Dacă nu pot răspunde la telefon, mă sună întotdeauna apoi, repede.

Întotdeauna.

Când Dell Duke cotește și intră pe strada mea, văd că pe alea casei noastre e parcată o mașină de poliție.

Vecinii de la sud de noi s-au mutat, fiindcă au pierdut casa ipotecată. Pe un panou de pe peluza uscată din față scrie PROPRIETATEA BĂNCII.

La nord stau niște chiriași pe care nu i-am văzut decât o dată, acum șapte luni și patru zile, adică în ziua în care-au sosit.

Mă uit lung la mașina de poliție și mă întreb dacă a intrat vreun hoț în casa pustie.

N-a zis mama că aduce necazuri să ai o casă părăsită în apropiere?

Dar asta n-ar explica de ce este poliția pe aleea *noastră*.

Pe măsură ce ne apropiem, văd că în mașină sunt doi polițiști. Iar după cât de cocoșați stau, se pare că sunt aici de ceva vreme.

Îmi simt tot corpul încordat.

De pe locul din față, Quang-ha zice:

— Ce-i cu polițiștii pe aleea ta?

Privirea lui Mai gonește de la fratele ei înapoi la mine. Acum are o figură interogatoare.

Cred că se întreabă dacă tata fură sau dacă am vreun văr bătăuș. Poate că provin dintr-o familie de oameni care nu creează decât probleme?

Nu ne cunoaștem foarte bine, așa că n-ar fi exclus.

Tac.

Am întârziat acasă. Oare mama și tata s-au îngrijorat atât de tare, încât au chemat poliția?

Le-am lăsat mesaje.

Le-am zis că sunt bine.

Nu-mi vine să cred c-ar face una ca asta.

Nici măcar n-a oprit Dell Duke mașina de tot, că eu am deschis portiera, ceea ce sigur că e periculos.

Mă dau jos și mă îndrept spre casă, fără să mă mai sinchiesc de geanta mea roșie pe roți, care e plină de lucrurile de școală.

Abia fac doi pași pe alee, când ușa mașinii de poliție se deschide și iese o polițistă.

Femeia are părul portocaliu legat într-o coadă groasă. Nu mă salută. Doar își dă jos ochelarii și zice:

— Îi cunoști pe Roberta și James Chance?

Încerc să răspund, dar vocea îmi rămâne doar o șoaptă.

— Da.

Aș vrea să adaug: „Dar corect e Jimmy Chance. Nimeni nu-i zice James lui tata.“

Dar nu pot.

Polițista se fâstâcește cu ochelarii de soare în mână. Deși poartă uniformă, pare să-și fi pierdut toată autoritatea.

Bâiguie:

— Bine... Și tu ești...?

Înghit, dar deodată am gura uscată și simt un nod în gât.

— Sunt fiica lor..

Acum Dell Duke a ieșit din mașină și începe să traverseze trotuarul, cu bagajul meu după el. Imediat în urma lui vine Mai. Quang-ha rămâne acolo.

Al doilea polițist, un bărbat mai tânăr, vine și se alătură partenerii sale. Dar nici unul dintre ei nu vorbește.

Doar liniște.

O liniște oribilă.

Iar apoi cei doi polițiști își îndreaptă atenția asupra lui Dell. Amândoi par neliniștiți. Polițista reușește să spună:

— Iar dumneavoastră?...

Dell își drege glasul. Deodată pare să transpire din fiecare glandă a corpului. Abia poate vorbi:

— Eu sunt Dell D-D-Duke. Sunt c-c-consilier la școală. Mă ocup de consilierea a doi dintre acești co-co-copii. I-am ad-d-dus acasă, atâta tot.

Îmi dau seama că ambii polițiști se simt deodată ușurați.

Polițista începe să dea din cap, arătându-și sprijinul și devenind aproape entuziastă când zice:

— Consilier? Deci fata a aflat?

Îmi adun vocea ca să întreb:

— Ce să aflu?

Dar niciunul dintre polițiști nu se uită la mine. Acum au treabă doar cu Dell.

— Putem vorbi un pic cu dumneavoastră, domnule?

Mă uit la mâna transpirată a lui Dell, cum dă drumul mânerului negru de vinil al genții, iar el îi urmează pe polițiști un pic mai departe de mine, mai departe de mașina de poliție, pe pavajul încă fierbinte al străzii.

Acolo, şușotesc adunați grămadă cu spatele la noi și, privindu-i, mi se pare că, luminați de soarele jos de la sfârșitul zilei, arată ca un monstru rău, cu trei capete.

Și asta și sunt, fiindcă vocile lor, deși coborâte, tot pot fi înțelese.

Aud clar cinci cuvinte:

— A avut loc un accident.

Iar apoi, în șoaptă, se-aude vestea că cei doi oameni pe care îi iubeam cel mai mult pe lume au dispărut pentru totdeauna.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Nu.

Trebuie să derulez înapoi.

Vreau să mă întorc.

Mai merge cineva cu mine?

În curând o să merg la o școală nouă.

Sunt singură la părinți.

Sunt adoptată.

Și sunt diferită.

Adică ciudată.

Însă eu știu, iar asta mai îndulcește lucrurile. Cel puțin în ceea ce mă privește.

Oare e cu putință să fii iubit prea mult?

Ambii

Mei

Părinți

Chiar

Mă

I-U-B-E-S-C

Nespus.

Cred că atunci când aștepti ceva timp îndelungat, îl apreciezi mult mai mult.

Cu siguranță, corelația dintre așteptare și împlinirea dorinței poate fi transpusă într-un soi de formulă matematică.

Dar să nu mă îndepărtez de la subiect, căci asta e una dintre problemele mele și motivul pentru care, în ciuda faptului că-mi merge mintea, nu sunt niciodată favorita profesorilor.

Niciodată.

Să rămânem la fapte.

Vreme de șapte ani, mama a încercat să rămână însărcinată.

Pare o perioadă lungă pentru un asemenea proiect, de vreme ce definiția medicală a infertilității indică douăsprezece luni de împreunare fizică atent programată fără niciun rezultat.

Și, cum sunt pasionată de toate chestiile medicale, gândul că ei făceau asta, și mai ales fără vreo regularitate sau entuziasm, îmi provoacă greață (definită medical ca o senzație neplăcută în abdomen).

De două ori în acei ani, mama a făcut pipi pe o baghetă de plastic, iar instrumentul de diagnosticare s-a colorat în albastru.

Dar de ambele dați a pierdut fetusul. (Cât de onomatopeic e cuvântul ăsta – *fetus*. Ce nebunie.)

Nu i se cocea prăjitura.

Și așa am fost adăugată eu în aluat.

În a șaptea zi a celei de-a șaptea luni (mai e de mirare că iubesc numărul ăsta?), noii mei părinți au pornit cu mașina spre nord, la un spital aflat la 257 de kilometri de casa lor, unde m-au botezat după un copac care crește în zonele cu climă mai rece și au schimbat lumea.¹

¹ Willow, numele fetei, înseamnă în engleză „salcie“. (N. tr.)

Cel puțin lumea noastră.

Pauză. Probabil că n-au fost 257 de kilometri, dar așa am eu nevoie să cred. ($2 + 5 = 7$. Iar 257 este număr prim. Super deosebit. În universul meu este ordine.)

Înapoi la ziua adopției. După cum povestește tata, eu n-am plâns absolut deloc, dar mama a plâns tot drumul, pe autostrada Interstatală Cinci, spre sud, până la ieșirea 17B.

Mama plânge când e fericită. Când e tristă, stă și tace.

Cred că i s-a defectat instalația emoțională în zona asta. Dar ne descurcăm, fiindcă de cele mai multe ori zâmbeste. Foarte larg.

Când noii mei părinți au ajuns în sfârșit la casa noastră fără etaj, cu tencuială de stuc, aflată într-un ansamblu de la marginea San Joaquin Valley, erau cu nervii praștie.

Iar aventura noastră de familie de-abia începea.

Cred că e important să-ți imaginezi cum arată anumite lucruri. Chiar dacă uneori îți faci o imagine greșită. Și de obicei cam așa se întâmplă.

Dacă m-ați vedea, ați spune că nu mă încadrez într-o categorie etnică ușor identificabilă.

Sunt ceea ce se numește „o persoană de culoare“.

Iar părinții mei, nu.

Ei sunt doi dintre cei mai albi oameni din lume (fără exagerare).

Sunt așa de albi, încât sunt aproape albaștri. Nu au probleme cu circulația; doar că n-au prea mult pigment.

Mama are părul roșcat și frumos, iar ochii de un albastru deschis, deschis, deschis. Așa de deschis, încât par gri. Dar nu sunt.

Tata este înalt și destul de chel. Are dermatită seborică, ceea ce înseamnă că pielea lui pare mereu iritată.

Asta m-a făcut să-l studiez și să cercetez mult, dar pentru el nu e nicio distracție.

Dacă acum vă imaginați acest trio și ne vedeți pe toți împreună, vreau să știți că, deși eu nu semăn în niciun fel cu părinții mei, noi trei arătăm totuși ca o familie.

Cel puțin, eu așa cred.

Și, de fapt, doar asta contează.

În afară de numărul 7, mai am încă două obsesii importante. Bolile. Și plantele.

Prin boli înțeleg maladiile umane.

Mă cercetez pe mine, desigur. Dar bolile *mele* au fost minore și nu mi-au amenințat viața.

Îi observ pe mama și tata și notez detalii, dar ei nu prea mă lasă să fac muncă de diagnosticare pe spinarea lor.

Singurul motiv pentru care ies din casă (fără să pun la socoteală lagărul de concentrare cunoscut sub denumirea de „școală“ și drumul săptămânal la biblioteca centrală) este acela de a observa bolile oamenilor obișnuiți.

Prima mea alegere este întotdeauna să stau vreme de câteva ore pe zi într-un spital, dar s-a dovedit că asistentele au o problemă cu asta.

Chiar dacă nu faci decât să stai într-o sală de așteptare prefăcându-te că citești o carte.

Așa că mă duc la mallul din zonă, unde din fericire sunt destule boli.

Dar nu cumpăr lucruri.

De când eram mică, am făcut însemnări pe teren și am scris fișe de diagnostic.

Sunt atrasă mai ales de bolile de piele, pe care le fotografiez numai dacă subiectul (și vreunul dintre părinții mei) nu se uită.

A doua zonă de interes: plantele.

Ele trăiesc, cresc, se reproduc, împing și trag din pământ peste tot împrejurul nostru, mereu.

Acceptăm asta fără ca măcar să băgăm de seamă.

Deschideți ochii, oameni buni.

E ceva uimitor.

Dacă plantele ar scoate sunete, totul ar fi diferit. Însă ele comunică prin culoare, formă, mărime și structuri.

Nu miaună, nu latră, nu ciripesc.

Noi credem că n-au ochi, dar ele văd unghiul în care se află soarele și când răsare luna. Și nu doar că *simt* vântul; dar își schimbă direcția din cauza lui.

Înainte să ziceți că sunt nebună (ceea ce rămâne o posibilitate), priviți afară.

Chiar acum.

Sper că fereastra nu dă spre vreo parcare sau spre fațada vreunei clădiri.

Îmi imaginez că vedeți un copac înalt, cu frunze delicate. Că zăriți iarba legănându-se pe un câmp întins.

Undeva, departe, există buruieni care împing printr-o crăpătură din trotuar. Suntem înconjurați.

Vă cer să fiți atenți într-un mod nou și să vedeți totul ca fiind Viu.

Cu V mare.

Orașul meu, ca mare parte din Valea Centrală a Californiei, are o climă uscată, e plat și secetos, și vreme de mai mult de jumătate din an este foarte cald aici.

Fiindcă n-am mai locuit și altundeva, mi se pare normal ca luni în șir să fie 38 de grade afară.

Noi îi zicem vară.

În ciuda arșiței, rămâne o realitate că soarele puternic și solul bogat fac zona ideală pentru creșterea a tot felul de chestii, odată ce adaugi și apă în ecuație.

Eu așa am făcut.

Așa că, acolo unde cândva casa noastră avea un răzor dreptunghiular de iarbă, acum e un pâlc de bambuși înalt de doisprezece metri.

Am tot felul de citrice (portocale, grepfrut și lime) lângă grădina cu legume, care se coc pe tot parcursul anului.

Cultiv struguri, o varietate mare de viță-de-vie, dar și flori anuale și perene și, într-o zonă mică, plante tropicale.

Dacă vrei să mă cunoști, cunoaște-mi grădina.

Este sanctuarul meu.

E destul de trist faptul că nu ne putem aminti primii dintre primii noștri ani.